

Доктор Качіоні

КУПИТИ

Пристрасть, що обернулася на смерть, і зрада, яка ранить глибше за ніж. Печальна історія нещасливого кохання. Хворобливі й болючі почуття, істеричний шал життя. Представляємо вам класику української мелодрами — оповідання та роман Галини Журби.

У романі «Доктор Качіоні» ви поринете у вир фатальних подій, що сколихнули тихе волинське містечко. Юна красуня, мов метелик, зачарований полум'ям кохання, згоріла у його пекельному вогні. Її сміх, жарти, флірт, жага до життя — усе обірвалося на міському цвинтарі, де білий мармур її могили потопає в п'яних пахощах акацій і бузку. Лише один свідок тих давніх днів здатен розкрити завісу цієї сенсаційної і таємничої історії, яка сталася в буремні роки Першої світової війни.

Книга «Доктор Качіоні» знайомить із багатогранною творчістю української письменниці Галини Журби (справжнє прізвище Домбровська, у шлюбі Нивінська). Спадщину мисткині складають імпресіоністичні оповідання, історична трилогія, а також сенсаційний роман, опублікований під псевдонімом Гемень Жмурко кривавого 1943 року. Драматичний сюжет про любовні багатокутники в декораціях провінційного містечка у вирі Першої світової війни нагадував його читачам і читачкам «Звіяних вітром» Маргарет Мітчелл.

З тонким психологізмом, залюбленістю в деталях і драматичною глибиною людських доль авторка малює історію, у якій головні ролі належать надзвичайно колоритним постатям. Передмова упорядниці Софії Філоненко всебічно розкриє контексти появи роману та підкаже секрет авторки, яку по праву називають королевою української мелодрами. Примітки Альони Артюх надійно супроводжуватимуть у подорожі текстом і допоможуть розгадати чимало деталей. Наприкінці видання є словник, адже в цих творах відкривається справжня скарбниця української мови. Зеленоока красуня і підстаркуватий лікар — несподіваний союз у провінції

З моменту дебюту в літературі Галина Журба пробувала себе в жанрі мелодрами, аж поки від більших і менших текстів перейшла до жанру роману. Читацька публіка знала письменницю ще з початку ХХ століття як авторку імпресіоністичних новел та оповідань із сильним мелодраматичним елементом. Після поразки Української революції Журба вимушено емігрувала і в міжвоєнний період писала головно п'єси та повісті, темою яких були визвольні змагання.

Роман «Доктор Качіоні» став поверненням письменниці до улюбленого, але занедбаного жанру. Галина Журба нагадала про себе читацькій публіці як про королеву мелодрами, і це теж було несподіванкою, як і жанр сенсаційного роману. Мелодраматична оповідь починається біля могили 19-річної героїні і розгортається як один великий, сповнений пристрастей флешбек.

Роман переносить читачів і читачок у тиху провінцію і буремні часи Першої світової війни. Жителі й жительки прифронтового містечка в буднях і клопотах завжди знаходять час поласувати пліткою про чиєсь особисте. На порядку денному — шлюб юної Женічки та набагато старшого за неї, загадкового лікаря Качіоні... Історія кохання, вплетена в будні війни

Про любовні багатокутники, бентежні сюжетні загадки, шалені пристрасті, воєнне життя, наближення фронту й особистий національний вибір розповідає Антін Тинецький, син начальника в'язниці. Ностальгійне замилювання минулим, у якому були молодість, кохання й драма, притаманне самій авторці. У провінційному волинському містечку, де відбувається дія, легко впізнати Рівне. В романі «Доктор Качіоні» Галина Журба на тлі міста, в якому жила у міжвоєнний період, любовно виклала не менш любовну мозаїку людських доль. Письменниця вміло відтворила обставини життя прифронтового міста, адже й сам роман написано в умовах наступної світової війни.

Сюжет роману «Доктор Качіоні» Галини Журби позачасовий і універсальний, адже він про кохання, війну, про життя і смерть. Талант авторки, яка створила глибоко емоційний і водночас атмосферний текст, її елегантний стиль і вміння балансувати пристрасті й сюжетну гостроту забезпечили їй перше місце в давній і майстерній традиції української мелодрами. Інші перлини видання — короткі твори Галини Журби Сюжет оповідання «Жарти» розгортається в декораціях села і бентежить серця читачів та читачок історією кохання Степана й Гандзі, що починалася як жарт... «Солов'ї» радісно співають трагічну пісню життя Палажки. Хвора на сухоти дівчина спостерігає за пишним буянням весни, що квітне тепер з особливою красою. Оповідання «Свято» розкриває драму зрадженого чоловіка, який втратив своє щастя і не знає, як далі жити. Новелу «Істерія» пронизано болісними романтичними стражданнями юного художника. Переживаючи кризу, він невротично шукає порятунку в ідеалізованому коханні. «Пісня на одній струні» завершує добірку коротких текстів і в імпресіоністичній манері розповідає історію кохання юної Ксені.

Купити «Доктор Качіоні» — це пізнати багатогранну творчість Галини Журби, яка заслужено здобула славу королеви української мелодрами.

Жарти

Покохались із жартів.

Степан відділяв мірчук хазяїнові, старенькому горбатовому жидкові, Ганна дерла крупу з гречки — та й жартували.

— Ану, встроми ногу під камінь, — обізвався веселий русявий парубок, усміхаючись з-під вуса до Ганни.

— А ти — перше голову, — відтяла чорнява висока дівка.

Степан крутив цигарку втайку перед жидом. Ганна баламутно кидала очима, усміхалась:

— От млинареві скажу!

— Не кажи.

— Їй-їй скажу!

А млин гуркотів, стукав, каміння скрипіло, шуміла вода під колесом.

Степан раз у раз набирав мірку зерна і сипав на камінь; сильними, мускулястими руками закидав мішок з мукою на плечі і виносив з млина. Ганна відділяла свої здерті крупи на ряднину. Обоє сміялись. Парубок буцім не чув, що Ганна говорить, похилився близенько до лиця дівчини, заглядав у чорні сміливі очі... аж поки неначе нехотячи поцілував червоні веселі губи.

І відтоді вже кохались тишком перед людьми.

Бувало, Гандзя у полі сапає бараболю або просо поле, а з лободи — гульк — вискочить Степан, засміється, вихопить дівці з рук сапу і гайда. Перегонить швидко п'ять, шість рядків кукурудзи, обійме, поцілує й, поки Гандзя спам'ятається, біжить очеретом до млина.

— Цур тобі, несамовитий. — крикне лиш за ним чорнява, а Степан оглянеться, замаха рукою.

— Не маю часу, жид буде лаяти.

Луна летить долиною, ставком, по очеретах.

Ганна похилить голову, зіпреться на сапу та й думає за свого парубчину, аж поки мати не загляне та й до роботи нажене.

— Завдала ж тобі чарів тая Гандзя чорнява, — насміхаються товариші з Степана, а він лиш погляне своїми сивими очима молодечими.

—Гей, жарти! — гукне на весь млин, аж приглушить гомін своїм здоровим голосом, і знов один мішок набирає, другий висипає; закине на плечі, як пір'я, і гайда за двері.

І все було, як хто за Ганну питає або зажартує з нього — засміється, махне рукою: «Гей, жарти!».

Бувало, в неділю або в свято обоє на човен — та й на ставок.

Став широкий, довгий, з восьмеро гін, долиною лежить між очеретом та лозами.

Село далеко на горі розкинулося білими хатами — музики грають на вулиці, танцюють парубки, дівчата, а Степан з Ганною човном тихесенько плывуть між білими лілеями та розмовляють, розмовляють.

Обійме хлопець гнучкий стан дівочий, похилиться до лиця і шепче, шепче, а Ганна лиш усміхається і червоніє, мов ягода. Та лиху мати мала Ганна: як загляне дочку зі Степаном, та й цілий тиждень не втихомириться.

— А то ледащо, а то зле пряде, — і так без кінця-краю.

А то за сільського писаря стане цілий день говорити, а із Степана прозиватись, аж Ганна не видержить та й розплачеться, неначе дитина.

Писар давно вже присилався до чорнявої. Писар має мурований дім посеред села, ходить у сурдугі; через цемати аж нетямиться за писарем.

Писар рудий, старий. Ганна ненавидить і думку, й балачку за нього.

Та й було так — змагалась мати з дочкою два роки.

А як Ганна зійшлася з жидівським наймитом, то баба віддала дочку в службу на панський фільварок зимою.

Тоді вже рідко коли бачились Степан та Ганна.

Йому не було коли від роботи, їй не пускав економ-паніч додому.

Аж пішла чутка погана по селу за дівку; казали люди й Степанові, насміхалися з нього:

— Діждавсь потіхи з Ганни, га?

— Е, жарти. — гукає весело парубок, а в душі сумує.

Проти Ордані пішов до своєї дівчини за десять верст.

Бився цілу ніч снігами.

А як прийшов під ворота, нишком підкрався, то лихий пан затравив собаками, бити хотів.

І не було ніякої поради, ні помочі, ні суду.

Один тільки раз довелося зійтись Гандзі зі своїм коханцем.

В церкві, на великодню сповідь, як люди йшли з молитви.

Протиснувся крізь натовп, розтрутив перед собою громаду — і до своєї дівки.

За руки схопив її, похилився.

Стали кругом люди: баби цікаві, парубки. Ганна розплакалась.

— Гей, не плач, все жарти, не плач, Гандзю!

Хлопець похилився над дівчиною, шепотів:

— За місяць рік свій кінчу, звінчаємось, покладем хату.

Мати та писар рудий перебили, і Степан поволікся до млина, Ганна — у найми.

Восени вернулась Ганна додому.

Ні на вулиці, ні в сусідів, ні в полі ніхто її ніколи не бачив.

Споганіла, зчорніла, запались очі під чоло глибоко. Сміялись люди, витикали пальцями; стара каялася.

Тільки Степан не вірив і здалеку усміхавсь до дівчини. А бачив рідко коли, хіба крізь тин в садку.

Аж стало листя опадати. Стернею лягли поля, посумніли сади. На вільхах, на вербах пожовкло листя, осипалось у воду. Шепотів пожовклий очерет над ставом.

Тільки млин гомонів, клекотіли колеса, шуміла спінена вода.

Як надходила ніч, то густий туман вставав над мочарами, над ставом і колихався, неначе сумний білий дух, і шепотіли очерети, і плакали старі похилені верби.

Місяць з-за туману приглядався мертвечині нив і ставу, і з глибини лісу летіли жалібні поклики пугача.

Прийшла туга глибока, обійняла серце, душу наймита жидівського.

Під старими вербами став у тіні, засмутився. Якийсь жаль стиснув парубочі груди, якісь спомини минулої весни й збіглих літ.

Високий гнучкий стан Ганни замаячив в осінній імлі. Згадалися чорні сміливі очі, біле лице. Схопила непомірна туга серце хлопчаче за тим коханим дівчам, за чорнявою Ганною. Неначе млою зайшли слізьми Степанові очі.

Тихо було навкруги, як в могилі, не шелестіло листя, не шепотіли лози, тільки далеко старий млин клекотів і плюскала вода.

Заколихались очерети, листя зашелестіло, якась тінь пересунулась у млі.
— Ганна, — блиснула думка у Степана; став, притиснувся до старої верби.
Дівка йшла берегом між очерети, кралась тихо, мов мрія.

Боса, висока, в білій сорочці, хустка накинена на плечі, довгі чорні коси.
І вдало Степанові, що десь далеко, неначе під землею, заплакала дитина.

Здавалось так йому.

Стала Ганна на березі, оглянулась. Дві руки витягнені вгору, стан легкий заколихавсь, схибнувсь. Щось майнуло в повітрі, плюснуло у воду, розлетілись бризки; якийсь коротенький неначе увірваний стогін — і все затихло.

Великі срібні круги побігли по темному дзеркалі ставу.

Тінь жіноча кинулась втікати очеретом.

Дівка пролетіла, наче порваний вітром сухий лист, закрутилась в млі, замаячила і щезла, як розвіяна чорна мара.

Очерет зашепотів, захитались лози. Чоловіча тінь з протягненими руками видніла на березі.

— Гей, жарти! — і пролетіла луна далеко, далеко в ліс.

— Гей, жарти! — обізвався пугач.

І встав сірий, розплаканий дощем день осінній.

По зчорнілих полях мли воліклися, летіли сумні пошарпані хмари десь, неначе в погоні за сонцем, за вимріяним, незнаним світом.

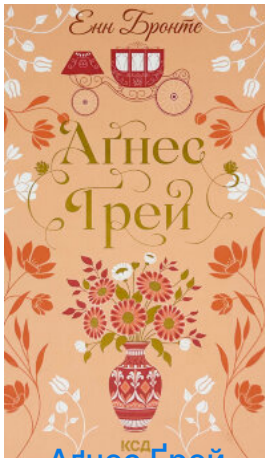
Шляхом широким, болотяним, між стернею волікся чоловік.

Штани знизу підкотив, свиту і чоботи через плечі перекинув і йшов так перед себе з голою головою, з розвіяними над чолом руськими кучерями. Дощ дрібненький бив у очі, булькотіло під ногами болото, над головою клапті чорних хмар летіли ненастанно, неначе в погоні за сонцем.

І пішов Степан світ за очі, в сіру безвість осінньої мли.

В самотині хилились над водою розплакані білі берези, і очерет шепотів тихесенько над глибиною ставу, і млин гудів, шумів, та гомоніли колеса сердито старим, покрученим вербам казку про наймитівське щастя.

Рекомендована література

Агнес Грей

Ситутунга

На острові

Гірке солодке кохання.
Книга 0.5

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ